ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ πέσιμο αὐτὸ ἔκανε τὸν Λέλιο ποὺ ἀπολιθωμένος, καρφωμένος σὰν ἀπὸ μαγεία στὸ χῶμα, παρακολουθοῦσε τὴν τραγικὴ αὐτὴ σκηνή, νὰ συνέλθῃ. Ἐζήτησε μὲ τὰ μάτια τὴ Δολόρα. Ἡ νέα εἶταν κοντὰ στὸ Λαντρύ. Εἶχε βάλει στὰ γόνατά της τὸ κεφάλι τοῦ γέρου στρατιώτου καὶ σκυμμένη ἐρράντιζε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ δάκρυά της.

Ὁ Λαντρὺ ξεψυχοῦσε.

Ὁ κόμης τὸν μετέφερε μὲ προσοχὴ σ' ἕνα βράχο κι' ἐκεῖ ὁ γενναῖος ἱπποκόμος κατώρθωσε ν'ἀνοίξῃ τὰ μάτια τον.

Τὰ κουστιλλωμένα βλέμματά του ἀτένισαν τὸν ὁρίζοντα ὅπου ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίσκεται ἀκόμα τὸ ὁλλανδικὸ πλοῖο καὶ ἔπειτα ἐκύτταξε τὸν κόμητα μὲ μιὰ ἔκφραση ἀφάτου τρυφερότητος.

Τὰ βλέμματα αὐτὰ ἦταν τὸ «χαῖρε» στὴν πατρίδα του ποὺ δὲν ἔμελλε νὰ τὴν ξαναδῇ καὶ στὸν πολυαγαπημένο του ἀφέντη ποὺ τὸν ἄφηνε γιὰ πάντα.

Ὁ κόμης ἐγονάτισε, ἐνῷ ἡ Δολόρα ἐχάϊδευε τὰ μαλλιὰ τοῦ ἑτοιμοθάνατου.

Δυὸ θερμὰ δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια του.

Ἄξαφνα ὁ Λαντρὺ ἐσάλεψε.

Μακριά, πρὸς τὸ δρόμο τῆς Ἱσπανίας, εἶχε ἀκουστεῖ κάποια ἀλαργινὴ ὀχλοβοή, ποὺ ὅμως αὐτὸς τὴν ἄκουσε.

— Νάτοι ! ψιθύρισε τότε. Ἔρχονται κι' οἱ ὑπόλοιποι !... Φύγετε, φύγετε !... Πηγαίνετε στὴν πατρίδα νὰ ζήσετε εὐτυχεῖς !... Σᾶς ἐμπιστεύομαι, ἀφέντη μου, τὴ φτωχὴ θυγατέρα μου !

...Χαίρετε !... Εὐτυχεῖτε...

Ὁ ρόγχος τοῦ θανάτου ἔσβυσε τὴ φωνή του, τὰ μάτια του ἄρχιζαν νὰ θολώνουν.

Τότε ἡ Δολόρα κι' ὁ Λέλιος τὸν ἐφίλησαν στὸ πρόσωπο μὲ στοργή, ἐνῶ τὰ δάκρυά τους τὸ ἔβρεχαν· κατόπιν πιασμένοι ἀπ' τὰ χέρια καὶ πνιγμένοι ἀπ' τοὺς λυγμοὺς πῆραν τὴν ἀτραπὸ ποὺ ἔφερνε στὴν ἀκρογιαλιά.

Ὁ Λαντρὺ ἀγωνιοῦσε....

. . . . . .

Βαθειὰ σιωπὴ βασίλευε τώρα στὸ μέρος ὅπου πρὸ ὀλίγου ἡ τρομερὴ μάχη εἶχε διεξαχθεῖ.

Στὸ ὀροπέδιο ὁ ἥλιος ἔριχνε τὶς ἀχτῖδες του, κάνοντας νὰ χρυσίζουν κατ' ἀπ' αὐτὲς τὰ συντρίμμια τῶν σπαθιῶν καὶ τῶν ὅπλων.

Μὲ τὰ μάτια τεράστια ἀνοιγμένα ὁ Λαντρύ, ξαπλωμένος ἀπάνω στὸ βράχο, ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγωνιᾷ.

Ὑπόφερε φριχτά. Ἡ δίψα, ἡ δίψα τοῦ ἔκαιγε τὰ σωθικά... Κ' ἡ φαντασία του, φαντασία ἑτοιμοθανάτου, ἔβλεπε τώρα νὰ κυλοῦν μπροστά του ποτίμια καὶ ν' ἀναβλύζουν πηγές.

Καὶ ὁ δυστυχισμένος σ' ἕνα σπαραχτικὸ τόνο, ἐστέναζε διαρκῶς:

— Διψῶ... διψῶ !... Νὰ πιῶ !...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ σκιά, ἕνα φάντασμα, ἕνα εἶδος σκελετοῦ, ποὺ ἀπ' τὰ κουρέλια ποὺ φοροῦσε ἔτρεχε ποτάμι τὸ νερὸ καὶ τὸ αἷμα, ὀρθώθηκε πλάϊ στὸ βράχο ποὺ κοίτονταν ὁ ἑτοιμοθάνατος Λαντρύ.

Ἦταν ὁ δὸν Διέγος Διάζ, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσει νὰ διασωθῇ ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἐκείνη πτώση στὸ βάραθρο.

Ὅσο γιὰ τὸν Τρουξίλλο αὐτός, πέφτοντας εἶχε συντρίψει τὸ κεφάλι του σ' ἕνα βράχο. Τὰ κύματα εἶχαν παρασύρει τὸ πτῶμα του πρὸς τὴ θάλασσα.

Ὁ Δὸν Διάζ κολυμπῶντας εἶχε φτάσει στὴν ὄχθη κ' ἐκεῖ σκαρφαλώνοντας στοὺς βράχους εἶχε κατορθώσει ν' ἀνέβῃ στὸ ὀροπέδιο.

Ἔρριξε γύρω του τὰ βλέμματα του ἀναζητῶντας ἐκείνους τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ.

Δὲν εἶδε ὅμως κανένα, εἶχαν γίνει ἄφαντοι.

Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ πέσῃ καταγῆς, λυσσῶντας ἀπ' τὴν ὀργή του. Ὅταν ἔφτασε στ' αὐτιά του ἡ σπαραχτικὴ ἐπίκληση τοῦ Λαντρὺ ποὺ ἀγωνιοῦσε.

— Διψῶ !

Ὁ δὸν Διάζ, ἀκούγοντάς τον, ἀνασκίρτησε κι' ἀνασηκώθηκε λίγο. Εἶδε τότε τὸ Λαντρὺ κατακείμενο κι' ἕνας σαρκασμὸς διεγράφη στὸ πρόσωπό του.

Σύρθηκε τότε πρὸς τὸ πτῶμα ἑνὸς τοξότου του, ἐπῆρε τὸ παγοῦρι του καὶ ἔπειτα ἐπλησίασε τὸ Λαντρύ.

Ὁ γέρος στρατιώτης κάρφωσε τὰ βλοσυρά καὶ παράφορα βλέμματά του στὸν δὸν Διάζ.

Στὸ πρόσωπό του ζωγραφίστηκε μιὰ ἔκφρασις τρόμου.

—Ἐσύ !... ἐταύλισε τέλος, ἐσὺ ἔρχεσαι γιὰ νὰ μοῦ δώσῃς νερό...

— Ναί, ἐγώ ! Πιέ, σύντροφε !

— Τότε... τὸ νερὸ αὐτό... θὰ εἶνε φαρμακωμένο...

Ὁ Ἱσπανὸς σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ ἤπιε ἄρκετὸ νερὸ γιὰ νὰ διαψεύσῃ τὴν ὑποψία τοῦ ἑτοιμοθανάτου.

Ὁ Λαντρὺ τὸν κοιτοῦσε μὲ ἀγωνία, ἐνῷ ὁ λάρυγγάς του, ἡ γλῶσσα του καὶ τὰ χείλη του καιγόντουσαν.

— Δόσε μου ! δόσε μου νὰ πιῶ ! κατώρθωσε νὰ πῇ ἀρθρώνοντας τὶς λέξεις.

— Ναί, ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία ! ἀπάντησε ὁ Ἱσπανός.

Ὁ ἑτοιμοθάνατος ἐγόγγυξε.

— Ὦ ! τὸ τέρας, ψιθύρισε, παίζει μέ τοὺς πόνους μου ! Ἐμπέρδεψέ με καλήτερα... Ἔλεος ! Λυπήσου με !

Ὁ Διέγος στήριξε τὸ παγοῦρι του στὰ χείλη τοῦ Λαντρύ ὁ ὁποῖος ἔνοιωσε στὴν πρισμένη του γλωσσιὰ τὴν ὑγρὴ δροσιὰ ποὺ εἶχε τὸ στόμιο τοῦ δοχείου.

Αὐτὸ ἔκανε τὴ δίψα του ν' ἀνάψῃ περισσότερο.

— Δόσ' μου ! ἐγόγγυξε.

Ὁ Δὸν Διάζ ἐτράβηξε τὸ παγοῦρι.

— Πὲς μου δυὸ λέξεις καὶ θὰ σοῦ δώσω ἀμέσως νὰ πιῇς ! ἀπάντησε ὁ δὸν Διάζ.

— Τί θέλεις ;

— Τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τοῦ Λέλιου καὶ τὴν πατρίδα του...

Μιὰ ἀστραπὴ φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ ἑτοιμοθάνατου. Ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἐφάνηκε σὰ νὰ συλλογίζεται· ἕνα ἐρύθημα ἀπλώθηκε στὸ πελιδνὸ του πρόσωπο.

—Ἔστω, ψιθύρισε. Πλησίασε !

Ὁ Ἱσπανὸς ἀνασκίρτησε ἀπὸ τὴ χαρά του κ' ἔσκυψε.

— Πιὸ κοντά ! κοντά ! ξανάπε ὁ ἑτοιμοθάνατος· ἡ φωνή μου σβύνει.

Ὁ δὸν Διέγος κόλλησε τὸ αὐτί του στὸ στόμα τοῦ ἱπποκόμου.

Μιὰ τρομερὴ ὅμως κραυγὴ ἀκούστηκε τότε καὶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ ὁ Ἱσπανὸς ἔσπρωξε τὸ Λαντρὺ μερικὰ βήματα μακρυά.

Ἐκλώτσησε ὅμως ἕνα πτῶμα, γιατ' ὁ Λαντρὺ εἶταν πιὰ νεκρός.

Νεκρός, ποὺ εἶχε ἐκπληρώσει τὴν ὑπόσχεση ποὺ εἶχε κάνει στὸν ἑαυτό του.

Μέσ' στὰ σφιγμένα ἀπὸ τὸν ὕστατο σπασμὸ δόντια του κρεμόταν ἕνα κομμάτι σαρκὸς ποὺ αἱμόσταζε. Εἶταν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ μάγουλο τοῦ Δὸν Διάζ.

Ὁ νεκρὸς εἶχε ἐκδικηθεῖ.

. . . . . .

Ὅταν ἔφτασε στὸ ὀροπέδιο ἡ ἀναμενομένη ἐνίσχυση τοῦ Δὸν Διάζ ἀπὸ τὸ Λαζαρίλο καὶ ἄλλους δώδεκα ἀνθρώπους του στάθηκαν κατάπληκτοι μπρὸς στὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσαν.

Πτώματα παντοῦ τῶν συναδέλφων τους ἐκοίτονταν κατὰ γῆς καὶ ἀνάμεσ' ἀπ' αὐτὰ ὁ Δὸν Διάζ μὲ τὸ πρόσωπό του φρικωδῶς παραμορφωμένο ἀπὸ τὴν τρομερὴ δαγκωματιὰ τοῦ Λαντρύ.

Εἶχε στρέψει τὰ βλέμματά του πρὸς τὴ θάλασσα καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος, κοιτοῦσε σὰν ἀποβλακωμένος μιὰ βάρκα ποὺ ἀπεμακρύνετο ὁλοένα ἀπὸ τὴν ἀκτή.

Στὴ βάρκα διακρίνοντο ὁ Λέλιος, ποὺ κωπηλατοῦσε μὲ ὁρμὴ κ' ἡ Δολόρα ποὺ ὀρθὴ κινοῦσε τὸ μαντῆλι της πρὸς τὸ πλοῖο, τὸ ὁποῖο ἐσήκωσε τὰ πανιά του.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! φώναξε ὁ Λαζαρίλος. Φτάσαμε ἀργά, σύντροφοι. Τὸ παιγνίδι ἐχάθηκε.

Ἡ λέξεις αὐτὲς ἐτράβηξαν τὸν δὸν Διάζ ἀπὸ τὴ νάρκη ποὺ εἶταν βυθισμένος.

Σηκώθηκε ὁλόρθος καὶ μὲ μιὰ χειρονομία ποὺ φανέρωνε τὸ τρομερό του μῖσος, εἶπε μὲ φωνὴ πνιγμένη :

— Ὄχι, δὲν ἐχάσαμε τὸ παιγνίδι. Ἀνεβλήθη μόνο ! Θὰ ξανασυναντηθοῦμε !...

. . . . . .

Πῆρε κατόπι τοὺς ἀνθρώπους του καί, ἀφοῦ ἐπέδεσε τὸ φρικαλέο τραῦμα τοῦ πρόσωπου του σ' ἕνα πανδοχεῖο τοῦ δρόμου, τράβηξε γιὰ τὸν πῦργο του τῆς Οὐέρτης.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ἐκλείστηκε μέσα καὶ γιὰ πολλὲς ἡμέρες : ἀνεῖς δὲν τὸν ἔβλεπε. Ὡς τόσο οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως πηγαινοερχόντουσαν στὸν πῦργο κ' ἐπικοινωνοῦσαν διαρκῶς μαζί του.

Κατόπιν ἔξαφνα ὁ δὸν Διάζ ἔφυγε γιὰ τὴ Μαδρίτη. Ἐκεῖ ἐπεκοινώνησε ἀπ' εὐθείας μὲ τὰ ἀνώτερα μέλη τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

Τὸ σχέδιόν του εἶταν νὰ ξαναύρῃ τὸν Λέλιον. Νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν εὕρῃ ἀφοῦ οὔτε τὸ πραγματικὸν ὄνομα, οὔτε τὴν πατρίδα του δὲν ἐγνώριζεν.

Εἴξερε μόνο ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς εὐγενοῦς ξένου τοῦ ὁποίου ἡ μετάβασις εἰς τὴν Ἱσπανίαν δὲν εἴτυνε μόνο ἕνα ἁπλὸ ταξίδι ἀναψυχῆς, στὸ ὁποῖο κατὰ τύχη συνάντησε τὴ Δολόρα, γεγονὸς ποὺ ἐδημιούργησε τὶς κατοπινὲς τρομερὲς περιπέτειες !

Ὄχι ! κάποιον ἄλλο, σοβαρό, σπουδαῖο σκοπὸ εἶχε τὸ ταξίδι τοῦ Λέλιου στὴ Μαδρίτη !

Ὅλα αὐτὰ ἀπασχολοῦσαν τώρα τὸ Διέγο καὶ τὴν Ἱερὰ Ἐξέταση, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦσαν νὰ διαλευκάνουν ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριον.

(Ἀκολουθεῖ)